

○ (๓๑ ทวิ)

คำพิพากษา

คดีหมายเลขคำที่ ม.205/2553

คดีหมายเลขแดงที่ ม.173/2554

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลแขวงปทุมวัน

วันที่ 28 เดือน มิถุนายน พุทธศักราช 2554

ความแพ่ง

ระหว่าง { นายสุนทร แสนสุข โจทก์
บริษัท ไทยเรยอน จำกัด (มหาชน) ที่ 1
บริษัท พรอพเพอร์ตี้ แคร่ เซอร์วิสเซล (ประเทศไทย) จำกัด หรือ
บริษัท พรอพเพอร์ตี้ แคร่ เซอร์วิสเซล (ประเทศไทย) จำกัด ที่ 2 จำเลย

เรื่อง ละเมิด

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นเจ้าของรถจักรยานยนต์ หมายเลขทะเบียน กนธ 892 อ่างทอง และเป็นพนักงานของจำเลยที่ 1 ประจำโรงงานจังหวัดอ่างทอง ตำแหน่งไฟรแมน แผนกเซ็นทรัล มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2536 จำเลยที่ 1 มีฐานะเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชน จำกัด จำเลยที่ 2 ฐานะเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด มีหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัยและเป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 1 และในฐานะของตัวแทนจำเลยที่ 1 ดูแลรักษาความปลอดภัยในบริเวณอาคารจอดรถของจำเลยที่ 1 เมื่อวันที่ 2 สิงหาคม 2552 เวลาประมาณ 7.00 นาฬิกา โจทก์ขับจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน กนธ 892 อ่างทอง ไปทำงานที่โรงงานจังหวัดอ่างทอง ตั้งอยู่ที่ตำบลโพสะ อำเภอเมืองอ่างทอง จังหวัดอ่างทอง โจทก์นำรถจักรยานยนต์ไปจอดที่อาคารจอดรถของจำเลยที่ 1 ที่จัดเตรียมไว้เป็นที่จอดรถสำหรับพนักงาน การเข้าออกอาคารจอดรถโจทก์ต้องปฏิบัติตามระเบียบควบคุมการเข้าออกตามที่จำเลยที่ 1 กำหนดอย่างเคร่งครัด โดยโจทก์ได้ปฏิบัติตามระเบียบของจำเลยที่ 1 ทุกชั้นตอน โดยระเบียบของจำเลยที่ 1 กำหนดว่าการจะนำรถจักรยานยนต์เข้าจอดในอาคารจอดรถจะต้องแจ้งให้จำเลยที่ 1 ทราบเพื่อขออนุญาต และได้บัตรสำหรับจอดรถเพื่อรูดผ่านเครื่องบันทึกข้อมูลผ่านเครื่องกีดขวางที่จัดทำเตรียมไว้ด้านหน้าทางเข้า และทางออกสถานที่จอดรถเพื่อเป็นการรักษาความปลอดภัยและป้องกันการสูญหายของรถที่เข้าจอด จำเลยที่ 1 จัดให้มีพนักงานรักษาความ

ปลอดภัยประจำทางเข้าออกอาคารจอดรถยังมีกล้องวงจรปิดติดตั้งไว้เพื่อบันทึกและตรวจสอบรถทุกคันที่เข้าและออกอาคารที่จอดรถเพื่อเป็นการรักษาความปลอดภัย ในวันเวลาดังกล่าวเวลาประมาณ 17.00 นาฬิกา โจทก์เลิกงานกลับไปยังจุดจอดรถจักรยานยนต์แต่ปรากฏว่ารถจักรยานยนต์ของโจทก์สูญหายไปจากอาคารจอดรถของจำเลยที่ 1 โจทก์แจ้งให้พนักงานรักษาความปลอดภัยซึ่งเป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 2 และในฐานะตัวแทนของจำเลยที่ 1 มีหน้าที่ดูแลรักษาความเรียบร้อยและปลอดภัยในบริเวณอาคารจอดรถทราบ แต่ก็ไม่พบรถจักรยานยนต์ของโจทก์ โจทก์ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรเมืองอ่างทองไว้ด้วย ต่อมาโจทก์สอบถามผู้จัดการโรงงานของจำเลยที่ 1 เพื่อให้รับผิดชอบในการทำประมาทเลินเล่อให้รถจักรยานยนต์ของโจทก์สูญหายแต่จำเลยที่ 1 ปฏิเสธ การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงละเมิดต่อโจทก์ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายขอลดค่าเสียหายเป็นเงินจำนวน 40,000 บาท และดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ 2 สิงหาคม 2552 จำเลยที่ 2 ในฐานะผู้ดูแลรักษาความปลอดภัยเป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 1 และในฐานะของตัวแทนจำเลยที่ 1 ต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 ด้วย ก่อนฟ้องคดีโจทก์มีหนังสือบอกกล่าวให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ แต่จำเลยทั้งสองเพิกเฉยขอให้พิพากษาและบังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันใช้เงินแก่โจทก์จำนวน 40,300 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.50 ต่อปีของต้นเงิน 40,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยที่ 1 ให้การว่า คดีนี้โจทก์เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 1 คดีของโจทก์จึงมีมูลละเมิดระหว่างนายจ้างและลูกจ้างเกี่ยวกับการทำงานตามสัญญาจ้างซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลแรงงาน ศาลนี้ไม่มีอำนาจพิจารณาโจทก์ไม่ได้นำรถจักรยานยนต์คันที่เกิดเหตุไปจอดในอาคารจอดรถ โจทก์ไม่ขออนุญาตจำเลยที่ 1 นำรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน กนธ 892 อ่างทอง เข้าจอดในอาคารจอดรถ การจัดอาคารจอดรถเพื่อเป็นสวัสดิการแก่พนักงานที่นำรถยนต์และรถจักรยานยนต์มาทำงาน โดยจำเลยที่ 1 ไม่ได้เรียกเก็บเงินตอบแทนจากพนักงานจำเลยที่ 1 ไม่มีข้อตกลงในการเช่าทรัพย์สินให้โจทก์ การจัดให้มีระบบไม้กั้นทางเดินรถยนต์ พนักงานต้องใช้บัตรอนุญาตเข้าอาคารจอดรถเพื่อให้ไม้กั้นยกขึ้นเป็นไปเพื่อให้พนักงานนำรถยนต์เข้าออกได้สะดวกเท่านั้น รถจักรยานยนต์สามารถนำเข้าจอดอาคารจอดรถโดยไม่จำเป็นต้องอาศัยทางเดินรถที่มีไม้กั้นขวางทางไว้ จึงไม่ใช่เป็นการรักษาความปลอดภัยในทรัพย์สินที่อยู่ในอาคารจอดรถแต่มีไว้เพื่อมิให้บุคคลภายนอกที่ไม่ได้รับอนุญาตนำรถเข้ามาจอด จำเลยที่ 1 จัดให้มีพนักงานรักษาความปลอดภัยเพื่อดูแลความเรียบร้อยทั่วไปภายในโรงงานไม่ได้จัดเพื่อการดูแลหรือเช่าทรัพย์สินในอาคารจอดรถโดยเฉพาะเจาะจง การมีกล้องวงจรปิดบันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงงานเป็นมาตรการรักษาความปลอดภัยในเบื้องต้นเท่านั้น จำเลยที่ 1 ไม่มีหน้าที่ในการเช่าทรัพย์สินของโจทก์ จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ โจทก์เรียกร้องราคาทรัพย์สินสูงเกินจริง เพราะรถจักรยานยนต์ตามคำฟ้องมีราคาต่ำกว่าที่โจทก์กล่าวอ้าง ขอให้ยกฟ้อง

จำเลยที่ 2 ให้การว่า จำเลยที่ 2 ตกลงรับจ้างบริการรักษาความปลอดภัยให้แก่จำเลยที่ 1 และมีสัญญาว่าจ้างโดยในสัญญาดังกล่าวจำเลยที่ 2 มีหน้าที่รับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ทรัพย์สินของจำเลยที่ 1 เฉพาะที่เกิดจากการบุกรุก ทำลายสิ่งกีดขวางเนื่องจากความประมาทเลินเล่อหรือทุจริตของงานรักษาความปลอดภัยของจำเลยที่ 2

ในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ตามสัญญาการที่รถจักรยานยนต์ของโจทก์สูญหายไม่เป็นไปตามเงื่อนไขในสัญญา การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานรักษาความปลอดภัยของจำเลยที่ 2 ไม่ได้ประพาศติผิดสัญญาว่าจ้างหรือประมาณเงินเลื่อรถจักรยานยนต์ของโจทก์หายไปเป็นเหตุการ์ณที่อยู่นอกเหนือหน้าที่หรือการควบคุมของพนักงานรักษาความปลอดภัยของจำเลยที่ 2 เพราะพนักงานรักษาความปลอดภัยไม่มีหน้าที่การควบคุมการเข้าออกของรถจักรยานต์ภายในลานจอดรถของจำเลยที่ 1 โจทก์ไม่ได้นำรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน กนธ 892 อ่างทอง เข้ามาจอดในที่จอดรถของจำเลยที่ 1 และไม่มีหลักฐานหรือพยานยืนยันว่าโจทก์นำรถจักรยานยนต์นำเข้ามาจอดและจักรยานยนต์คันดังกล่าวสูญหายไปโจทก์ไม่ได้รับความเสียหายตามคำฟ้องเนื่องจากราการจักรยานยนต์ที่เรียกร้องผ่านการใช้งานมาตั้งแต่ปี 2551 ความเสียหายของโจทก์จึงไม่ควรเกิน 20,000 บาท ขอให้ยกฟ้อง

อธิบดีผู้พิพากษาศาลแรงงานกลางมีคำวินิจฉัยว่า คดีนี้ไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลแรงงานทางพิจารณาโจทก์นำสืบว่า โจทก์เป็นพนักงานของบริษัทจำเลยที่ 1 ทำงานมาตั้งแต่วันที่ 19 มกราคม 2524 ถึงวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2554 ปฏิบัติงานที่โรงงานของจำเลยที่ 1 ตำบลโพสะ อำเภอเมืองอ่างทอง จังหวัดอ่างทอง จำเลยที่ 1 มีฐานะเป็นนิติบุคคลตามหนังสือรับรองหมาย จ.2 ส่วนจำเลยที่ 2 มีฐานะเป็นนิติบุคคลตามหนังสือรับรองหมาย จ.12 โจทก์เป็นพนักงานของจำเลยที่ 1 จนกระทั่งเกษียณอายุงาน ทำงานในตำแหน่งหัวหน้างานเกี่ยวกับการซ่อมเครื่องจักร ในโรงงาน จำเลยที่ 1 จัดให้มีที่จอดรถ พนักงานสามารถนำรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์มาจอดได้เมื่อปี 2550 จำเลยที่ 1 ขยายกิจการและสร้างโรงจอดรถขึ้นใหม่เป็นอาคารจอดรถสองชั้นพนักงานคนใดจะนำรถยนต์เข้าไปจอดจะต้องแจ้งให้จำเลยที่ 1 ทราบ และจำเลยที่ 1 จะออกบัตรเพื่อที่จะนำรถเข้าไปจอดได้ บัตรดังกล่าวเป็นบัตรเดียวกันกับบัตรประจำตัวพนักงานซึ่งมีแถบแม่เหล็กบรรจุข้อมูลไว้ กรณีจะนำรถเข้าจอดในอาคารจอดรถจะต้องนำบัตรให้เครื่องอ่านบัตรและบันทึกข้อมูลก่อนแล้วจึงจะนำรถเข้าไปจอดได้ การอ่านบัตรเป็นการบันทึกเวลาเข้าไปจอดในอาคารจอดรถ ที่ทางเข้าอาคารจอดรถจะมีกล้องวงจรปิดติดตั้งไว้ด้วย นอกจากนี้บริเวณจุดทางเข้าออกจะมีพนักงานรักษาความปลอดภัยอยู่ประจำ แต่ในช่วงปลายปี 2551 การดูแลของพนักงานรักษาความปลอดภัยจะมีบ้างไม่มีบ้างในบางช่วงเวลา เมื่อวันที่ 2 สิงหาคม 2552 โจทก์ขับขี่รถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน กนธ 892 จังหวัดอ่างทอง ซึ่งเป็นรถจักรยานยนต์ใหม่ รถจักรยานยนต์คันดังกล่าวมีชื่อโจทก์เป็นเจ้าของโจทก์ซื้อมาในราคา 50,000 บาท ปรากฏตามรายการจดทะเบียนหมาย จ.7 และรายละเอียดของรถหมาย จ.8 ในวันเวลาเกิดเหตุโจทก์นำรถจักรยานยนต์มาจอดที่อาคารจอดรถโดยได้บันทึกเวลาเข้าเพื่อให้คานกันยกขึ้น โจทก์นำรถจักรยานยนต์ไปจอดยังจุดจอด ต่อมาเวลา 17.00 นาฬิกา โจทก์เลิกงานและเดินไปที่จุดจอดรถจักรยานยนต์แต่ปรากฏว่ารถจักรยานยนต์หายไป โจทก์ค้นหาแต่ก็ไม่พบจึงได้แจ้งพนักงานรักษาความปลอดภัยซึ่งเป็นพนักงานของจำเลยที่ 2 ทราบ โจทก์แจ้งให้นายบันเทิง รื่นเริงใหญ่ผู้จัดการโรงงานของจำเลยที่ 1 ทราบแล้วด้วย ต่อมาโจทก์ได้ไปแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตามรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีหมาย จ.9 แล้วภายหลังโจทก์ก็เรียกร้องให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบค่าเสียหายที่เกิดขึ้น สำหรับจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นบริษัทดูแลรักษาความปลอดภัยภายในโรงงานอ้างว่าไม่รับผิดชอบทรัพย์สินของ

พนักงานแต่รับผิดชอบทรัพย์สินของบริษัท และบริษัทจำเลยที่ 1 ไม่รับผิดชอบทรัพย์สินของพนักงานเช่นเดียวกัน ต่อมาโจทก์ก็ได้ติดต่อกับสหภาพแรงงานไทยเรยอนเพื่อให้ช่วยเหลือ และได้ดำเนินคดีนี้โดยขอเรียกเรื่องให้จำเลยทั้งสองร่วมกันรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายที่รถจักรยานยนต์ของโจทก์สูญหายเป็นเงิน 40,000 บาท เนื่องจากโจทก์นำรถจักรยานยนต์ไปจอดที่อาคารจอดรถของจำเลยที่ 1 และปฏิบัติตามระเบียบที่จำเลยที่ 1 กำหนดไว้ อาคารจอดรถดังกล่าวจัดไว้ให้แก่พนักงานและมีระบบรักษาความปลอดภัยด้วยและจำเลยที่ 2 ต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1

จำเลยที่ 1 นำสืบว่าเมื่อประมาณเดือนสิงหาคม 2552 โจทก์จ้างแก่นายชัชวาล ขาวดี นิติกรด้านกฎหมายและแรงงานสัมพันธ์ของโรงงานจำเลยที่ 1 ว่ารถจักรยานยนต์ของตนหายไป จึงได้มีการตรวจสอบว่ารถจักรยานยนต์คันดังกล่าวหายไปหรือไม่และตรวจสอบพบว่าโจทก์ขออนุญาตนำรถยนต์กระบะมาจอดในอาคารจอดรถไม่ได้ขออนุญาตนำรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน กนธ 892 อ่างทอง มาจอดอาคารจอดรถของจำเลยที่ 1 การจัดให้มีอาคารจอดรถเนื่องจากจำเลยที่ 1 ประสงค์จะควบคุมการจอดรถภายในโรงงานให้เรียบร้อยและจัดให้เป็นสวัสดิการแก่พนักงานโดยไม่ได้เรียกเก็บเงินค่าตอบแทนจากพนักงานที่นำรถเข้ามาจอดซึ่งเป็นไปตามข้อเรียกร้องของสหภาพแรงงานไทยเรยอน โดยมีการบันทึกข้อตกลงสภาพการจ้างกับโจทก์ตามพ.ร.บ.ล.3 การนำรถจักรยานยนต์เข้าจอดในอาคารจอดรถต้องใช้บัตรเพื่อบันทึกข้อมูลและให้ไม้กั้นยกขึ้น แต่รถจักรยานยนต์ก็สามารถเข้าออกได้โดยไม่ต้องผ่านทางเข้าออกที่จะต้องใช้บัตรบันทึกข้อมูลซึ่งเป็นทางภายในตัวอาคารมีความกว้างประมาณ 1 เมตร 50 เซนติเมตรตามภาพถ่ายพยาน ล.5 แต่ภายหลังเกิดเหตุที่รถจักรยานยนต์ของโจทก์สูญหาย จำเลยที่ 1 ได้นำเหล็กมากั้นทางเข้าออกดังกล่าวนี้ การจัดให้มีบันทึกการนำรถเข้าจอดและมีไม้กั้นสำหรับเปิดให้รถเข้าไปจอดในอาคารจอดรถก็เนื่องจากป้องกันไม่ให้บุคคลภายนอกนำรถเข้าไปจอดและเป็นการบันทึกเพื่อให้ทราบว่ามีจำนวนรถเท่าใดที่นำไปจอดซึ่งเป็นนโยบายของจำเลยที่ 1 ที่จะสร้างที่จอดรถชั้นที่ 3 เพิ่มเติมขึ้นตามข้อเรียกร้องของสหภาพแรงงานไทยเรยอน การจัดให้มีพนักงานรักษาความปลอดภัยเป็นการป้องกันมิให้พนักงานนำทรัพย์สินของจำเลยที่ 1 ไป และตรวจเกี่ยวกับเรื่องการแต่งกายของพนักงานจำเลยที่ 1 ว่าถูกต้องเรียบร้อยหรือไม่ การติดตั้งกล้องวงจรปิดเป็นไปเพื่อป้องกันทรัพย์สินของโรงงาน จำเลยที่ 1 ไม่มีข้อตกลงที่จะไปเฝ้าดูแลทรัพย์สินของพนักงาน การเรียกร้องทรัพย์สินของโจทก์สูญหายไปและจำเลยที่ 1 เชื่อว่ารถจักรยานยนต์ของโจทก์ไม่หายไปจริง

จำเลยที่ 2 นำสืบว่า จำเลยที่ 2 ทำสัญญาจ้างดูแลรักษาความปลอดภัยให้แก่โรงงานของจำเลยที่ 1 ตามสัญญาการรักษาความปลอดภัยพ.ร.บ.ล.9 จำเลยที่ 2 ไม่ต้องรับผิดชอบมาจากรถจักรยานยนต์ของโจทก์สูญหายเพราะไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขของสัญญาที่จำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 2 ตกลงกัน การที่รถจักรยานยนต์ของโจทก์สูญหายไม่ได้เกิดจากความบกพร่องต่อหน้าที่หรือประมาณเกินเล็ดตามสัญญาการรักษาความปลอดภัยหรือจากการกระทำหรือมีส่วนร่วมของพนักงานจำเลยที่ 2 ขณะปฏิบัติหน้าที่ เพราะพนักงานของจำเลยที่ 2 ไม่มีหน้าที่ควบคุมการนำรถเข้าออกอาคารที่จอดรถ

พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังเป็นยุติว่า จำเลยที่ 1 ประกอบธุรกิจเส้นใยประดิษฐ์มีโรงงานตั้งที่อยู่ ตำบลโพสะ อำเภอเมืองอ่างทอง จังหวัดอ่างทอง ภายในโรงงานของจำเลยที่ 1 จัดให้มีอาคารจอดรถซึ่งพนักงานมีสิทธินำรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์เข้าไปจอดได้ โจทก์เป็นพนักงานของจำเลยที่ 1 ประจำอยู่ที่โรงงานจังหวัดอ่างทองตำแหน่งหัวหน้างานซ่อมเครื่องจักรในโรงงาน โจทก์เป็นเจ้าของรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน กนธ 892 อ่างทอง ตามรายการจดทะเบียนหมายเลข จ.7 ส่วนจำเลยที่ 2 ทำสัญญารับจ้างบริการรักษาความปลอดภัยโรงงานของจำเลยที่ 1 ตามสัญญาฉบับวันที่ 25 ธันวาคม 2551 หมายเลข ล.9 กรณีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่าจำเลยทั้งสองต้องร่วมกันรับผิดชอบค่าเสียหายตามคำฟ้องของโจทก์หรือไม่ ปัญหาประการแรกที่จะต้องวินิจฉัยมีว่า โจทก์นำรถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน กนธ 892 อ่างทอง ไปจอดที่อาคารจอดรถของจำเลยที่ 1 หรือไม่ โจทก์อ้างตนเองเป็นพยานเบิกความโดยมีนายสมนึก ชุ่มรอด เพื่อนร่วมงานของโจทก์เป็นพยานเบิกความสนับสนุนได้ความว่า เมื่อวันที่ 2 สิงหาคม 2552 เวลาประมาณ 07.00 นาฬิกา โจทก์ขับขีรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน กนธ 892 อ่างทอง ไปทำงานที่โรงงานและนำรถจักรยานยนต์ไปจอดที่อาคารจอดรถในโรงงานโดยใช้บัตรประจำตัวพนักงานลงรายการตรวจสอบและบันทึกข้อมูล (สแกนบัตร) การนำรถเข้ามาจอดที่บริเวณทางเข้าอาคารจอดรถเพื่อให้คานกั้นยกขึ้นและโจทก์นำรถจักรยานยนต์ไปจอดตามจุดที่กำหนดที่บริเวณอาคารจอดรถชั้น 1 ต่อมาเมื่อเลิกงานในเวลาประมาณ 17.00 นาฬิกา โจทก์ไปที่อาคารจอดรถก็พบว่ารถจักรยานยนต์หายไป โจทก์แจ้งให้พนักงานรักษาความปลอดภัยซึ่งเป็นพนักงานของจำเลยที่ 2 ทราบและแจ้งเจ้าหน้าที่ของจำเลยที่ 1 ทราบด้วยแล้ว โจทก์ไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนตามรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีหมายเลข จ.9 เห็นว่า โจทก์เป็นเจ้าของรถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน กนธ 892 อ่างทอง การที่จะใช้รถคันนี้ขับขีไปทำงานที่โรงงานย่อมเป็นเรื่องปรกติ แม้ว่าโจทก์จะไม่ได้แจ้งว่ามีรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวต่อจำเลยที่ 1 แต่ก็ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 มีข้อห้ามอย่างชัดเจนที่ห้ามพนักงานนำรถที่ไม่ได้แจ้งไว้ก่อนเข้าจอดในอาคารจอดรถ ภายหลังทราบเหตุรถจักรยานยนต์หายโจทก์ก็แจ้งพนักงานรักษาความปลอดภัยซึ่งดูแลอยู่ภายในโรงงานและแจ้งเจ้าหน้าที่ของจำเลยที่ 1 ในทันที แล้วต่อมาก็ไปร้องทุกข์ต่อพนักงานให้สอบสวนหาผู้กระทำความผิดอีกด้วย พฤติการณ์ที่โจทก์เบิกความยืนยันมานี้ไม่ปรากฏข้อพิรุธให้ระวางสงสัย ส่วนจำเลยที่ 1 ไม่ได้นำรายการบันทึกข้อมูลที่โจทก์กล่าวอ้างว่าได้มีการใช้บัตรประจำตัวพนักงานบันทึกไว้ในขณะที่นำรถจักรยานยนต์เข้ามาจอดในอาคารจอดรถมาแสดงว่าในวันเวลาเกิดเหตุโจทก์ทำรายการไว้จริงหรือไม่เพราะจำเลยที่ 1 ย่อมตรวจสอบข้อมูลดังกล่าวได้โดยง่ายเนื่องจากการบันทึกไว้ในระบบคอมพิวเตอร์ ดังนี้พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมาจึงมีน้ำหนักให้รับฟังได้ว่าเมื่อวันที่ 2 สิงหาคม 2553 โจทก์นำรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน 892 อ่างทอง ไปจอดที่อาคารจอดรถในโรงงานของจำเลยที่ 1 และรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวหายไปปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อไปมีว่า จำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชอบค่าเสียหายอันเนื่องมาจากรถจักรยานยนต์ของโจทก์หายไปหรือไม่ ทางนำสืบของโจทก์และจำเลยที่ 1 เจือสมกันได้ความว่าเมื่อปี 2550 จำเลยที่ 1 ก่อสร้างอาคารจอดรถแห่งใหม่ อาคารจอดรถมีสองชั้นอยู่ภายในโรงงานทางเข้าออกอาคารจอดรถมีคานกั้น การที่พนักงานของจำเลยที่ 1 จะนำรถยนต์หรือ

รถจักรยานยนต์เข้าจอดจะต้องใช้บัตรประจำตัวพนักงานบันทึกการให้คานกั้นเปิดแล้วจึงนำรถเข้าไปจอดในอาหาร แต่จำเลยที่ 1 ให้การต่อสู้และมีนายชัชวาล ขาวดี นิดิกรของจำเลยที่ 1 มาเบิกความว่าจำเลยที่ 1 ไม่มีข้อตกลงที่จะต้องดูแลทรัพย์สินของพนักงาน และโจทก์นำรถจักรยานยนต์คันที่ไม่ได้แจ้งไว้แก่จำเลยที่ 1 เข้าไปจอดในอาคารจอดรถ จำเลยที่ 1 จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ เห็นว่า การจัดให้มีอาคารจอดรถ (รถยนต์และรถจักรยานยนต์) โดยอนุญาตให้พนักงานซึ่งมาปฏิบัติงานภายในโรงงานของจำเลยที่ 1 นำรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ไปจอด เป็นการจัดสวัสดิการแก่พนักงานอันเป็นการสร้างขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานและเป็นประโยชน์ที่พนักงานจะได้รับโดยตรง การก่อให้เกิดประโยชน์ดังกล่าวนี้คาดหมายได้ว่าจะทำให้การปฏิบัติงานของพนักงานมีประสิทธิภาพซึ่งย่อมจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่จำเลยที่ 1 ด้วยเช่นกัน การทำงานที่มีประสิทธิภาพนำมาซึ่งความเข้มแข็งของบริษัทและมีผลต่อคุณภาพของการทำงานเพื่อผลิตผลงานและสร้างรายได้แก่บริษัท การจัดให้สถานที่จอดรถแก่พนักงานจึงก่อให้เกิดประโยชน์ในเชิงทรัพย์สินทางธุรกิจแก่บริษัทนั่นเอง ดังนั้นพนักงานจึงย่อมคาดหมายว่าหากตนนำรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์เข้าไปจอดในโรงงานและโดยเฉพาะสถานที่จอดรถที่จำเลยที่ 1 จัดให้ไว้ ทรัพย์สินของพนักงานย่อมจะได้รับการดูแลตามปรกติดังเช่นเป็นทรัพย์สินของจำเลยที่ 1 เอง การดูแลรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์อันเป็นทรัพย์สินของพนักงานก่อให้เกิดหน้าที่รับผิดชอบของจำเลยที่ 1 ที่จะต้องระมัดระวังดูแลรักษาทรัพย์สินของพนักงานให้ลักษณะของสัญญาฝากทรัพย์สินแบบไม่มีบำเหน็จโยจำเลยที่ 1 เป็นผู้รับฝากทรัพย์สินการจัดให้มีอาคารจอดรถแต่ไม่มีพนักงานรักษาความปลอดภัยดูแลเป็นการเฉพาะ การไม่มอบบัตรจอดรถและเรียกตรวจสอบขณะนำรถออกไปจากอาคารจอดรถตามที่จำเลยที่ 1 ปฏิบัติมานี้ไม่ทำให้จำเลยที่ 1 ไม่อยู่ในฐานะของผู้ที่รับดูแลทรัพย์สินของพนักงาน เพราะหากจะแปลความเช่นนั้นว่าบุคคลใดจะต้องกระทำถึงขนาดตรวจสอบการเข้าออกของที่จอดรถแล้วจะหมายถึงเป็นผู้รับฝากทรัพย์สินก็จะทำให้เกิดกรณีหลีกเลี่ยงที่จะไม่มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบโดยคุณเว้นการกระทำดังกล่าวแล้วอ้างว่าตนไม่ใช่ผู้รับฝากทรัพย์สิน ซึ่งจะก่อให้เกิดผลกระทบอย่างรุนแรงในเรื่องการย่อหย่อนในการดูแลและ ส่งผลเสียต่อทรัพย์สินของพนักงานเพิ่มมากยิ่งขึ้น หากโดยสภาพการที่จำเลยที่ 1 จัดที่จอดรถให้พนักงานก็ย่อมหมายความโดยปริยายว่าจำเลยที่ 1 รับผิดชอบดูแลทรัพย์สินของพนักงานด้วยและมีหน้าที่จะต้องระมัดระวังมิให้บุคคลใดลักเอาทรัพย์สินของพนักงานไป เช่น การระมัดระวังมิให้บุคคลภายนอกเข้ามาในโรงงานโดยไม่มีการตรวจสอบ การตรวจสอบการนำรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์เข้ามาจอดและขับออกไป อันเป็นการดูแลรักษาที่พึงกระทำและไม่แตกต่างไปจากการใช้ความระมัดระวังสงวนทรัพย์สินเหมือนเช่นที่เคยปฏิบัติในกิจการของตนเอง พฤติการณ์ของคดีที่จำเลยที่ 1 ไม่ดูแลเกี่ยวกับการนำรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ของพนักงานมาจอดให้อาคารจอดรถจึงเป็นความรับผิดชอบที่จำเลยที่ 1 จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ด้วยเหตุรถจักรยานยนต์ของโจทก์หายไป เพราะไม่ปรากฏว่าโจทก์บกพร่องในการนำรถจักรยานยนต์เข้าไปจอดในอาคารจอดรถแล้วทำให้คนร้ายลักเอาไปโดยง่ายในลักษณะของการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายด้วย ส่วนกรณีที่โจทก์ไม่ได้นำรถที่แจ้งไว้กับจำเลยที่ 1 ไปจอด ก็ไม่เป็นเหตุให้ยกเว้นความรับผิดชอบและจำเลยที่ 1 ไม่ได้แสดงให้เห็นว่าตนเองได้ห้ามมิให้นำรถที่ไม่ได้แจ้งเข้าจอดโดยมีการตรวจอย่าง

เข้มงวดและรถโจทก์ที่หายไปก็กลายเป็นยานพาหนะที่พึงคาดหมายได้ว่าพนักงานทั่วไปจะใช้เพื่อไปทำงานโดยปกติดังนี้
จำเลยที่ 1 จึงต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายแก่โจทก์ ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อไปมีว่าจำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชอบ
ค่าใช้จ่ายเพียงใด เห็นว่าโจทก์เบิกความยืนยันว่ารถจักรยานยนต์คันเกิดเหตุเป็นรถใหม่ โจทก์ซื้อมาในราคา 50,000
บาท และขอเรียกค่าเสียหายเป็นเงิน 40,000 บาท เห็นว่า รถจักรยานยนต์คันเกิดเหตุจดทะเบียนและอยู่ในความ
ครอบครองของโจทก์มาตั้งแต่วันที่ 20 พฤศจิกายน 2551 ตามรายการจดทะเบียนหมายเลข จ.7 ไม่ปรากฏว่าโจทก์ซื้อ
รถจักรยานยนต์มาในราคาเท่าใด รายการข้อมูลรถหมายเลข จ.8 ไม่ใช่รายละเอียดของสัญญาที่โจทก์ได้กรรมสิทธิ์
รถจักรยานยนต์และชำระราคาไป รถจักรยานยนต์มีการใช้งานนับแต่อยู่ในความครอบครองของโจทก์มาประมาณ 1
ปี 8 เดือน ย่อมเสื่อมไปตามกาลเวลาของการใช้งาน ศาลจึงเห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายที่จำเลยที่ 1 จะต้องชดใช้แก่
โจทก์เป็นเงินจำนวน 20,000 บาท เมื่อจะประมาณความเสียหายให้แล้วจึงให้โจทก์เรียกดอกเบี้ยจากจำเลยที่ 1 ได้ใน
อัตราร้อยละ 7.50 ต่อปี โดยให้คิดได้ตั้งแต่วันฟ้องเป็นต้นไปอันเป็นวันที่โจทก์เรียกร้องให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบ เพราะ
หนังสือเรียกร้องให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าเสียหายส่งไปยังที่อยู่ของจำเลยที่ 1 ที่จังหวัดอ่างทองไม่ช้าที่อยู่นับเป็น
สำนักงานใหญ่ของจำเลยที่ 1 ที่ปรากฏในหนังสือรับรอง ตามรายการหนังสือบอกกล่าว หมายเลข จ.11 พร้อมใบตอบรับ
ปัญหาประการสุดท้ายมีว่า จำเลยที่ 2 ต้องร่วมกับจำเลยที่ 1 รับผิดชอบหรือไม่ในข้อนี้ นายปรมินทร์ ทองชื่น เจ้าหน้าที่
ตรวจสอบของจำเลยที่ 2 เบิกความได้ว่า จำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 2 มีสัญญาว่าจ้างให้เลขที่ 2 ไปรักษาความ
ปลอดภัยโรงงานของจำเลยที่ 1 ตามสัญญาการรักษาความปลอดภัยหมายเลข ล.9 เหตุที่รถจักรยานยนต์ของโจทก์สูญหายไป
ไม่อยู่ในเงื่อนไขความรับผิดชอบของสัญญาดังกล่าว ศาลพิเคราะห์ทางนำสืบของกลุ่มความโดยตลอดแล้วไม่ปรากฏ
ข้อกำหนดในสัญญาตามรักษาความปลอดภัยหมายเลข ล.9 ที่จำเลยที่ 2 จะต้องรับผิดชอบในเหตุการณ์ที่รถจักรยานยนต์ของ
โจทก์ซึ่งจอดในอาคารจอดรถของจำเลยที่ 1 และสูญหายไปอันเป็นมูลพิพาทในคดีนี้ จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องร่วมรับผิด
กับจำเลยที่ 1 ตามคำฟ้อง ข้อต่อสู้ของจำเลยที่ 2 รับฟังได้

พิพากษาให้ จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์เป็นเงิน 20,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.50 ต่อ
ปีของต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับตั้งแต่วันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 2 สิงหาคม 2553) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์
กับให้จำเลยที่ 1 ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์โดยกำหนดค่าทนายความให้ 3,000 บาท ค่าขออื่นให้ยก ให้ยกฟ้อง
โจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 2 ให้เป็นพับ./

นายยุทธนา ไสวสุวรรณวงศ์